

PEJMAN JAMSHIDI

پیرامونم را دوست داشته باشم.

نکته دیگر درباره شما این است که با اینکه معمولاً در سال‌های اخیر حاشیه خیلی باعث دیده شدن و بر سر کار رفتن بازیگران شده است، شما در فضای مجازی برای خودتان حاشیه درست نمی‌کنید؛ برای دیده شدن خیلی به اپونت‌های مختلف نمی‌روید و حتی ما فکر می‌کنیم که شما تا اینجا در عمر ورزشی‌تان حاشیه بیشتری داشته‌اید تا عمر هنری و این خیلی جالب است. چه شد که این استایل را انتخاب کردید؟

راجع به فوتبال باید بگویم که وقتی هر هفته فوتبال بازی می‌کنی و در یک تیم بزرگ هستی، حرفی برای گفتن داری، از تو سوال دارند و راجع به آن بازی می‌توانی صحبت کنی؛ شاید منظور شما از حاشیه بیشتر در زمان فوتبال این مساله باشد ولی به طور کلی من دوست ندارم آرامش‌م را با هیچ چیز دیگری عوض کنم و خیلی اهل این ماجراها نیستم. پیر تر از این حرف‌ها هستم که بتوانم تبعات یک مصاحبه یا یک کنش و واکنش را به جان بخرم و به آن رسیدگی کنم؛ من دوست دارم در آرامش زندگی کنم. فضای مجازی حالم را خوب نمی‌کند، یعنی معمولاً خبر خوب و حال خوبی از آن نمی‌گیرم، به خصوص در سال‌های اخیر اتفاقات تلخ بسیاری افتاد که واقعا مرا خسته کرد. در هر صورت اسمش هم فضای مجازی است و خیلی نباید جدی گرفته شود کما اینکه می‌دانم با توجه به پیشرفتی که علم دارد فضای مجازی روی زندگی، آدم‌ها و روند دنیا تاثیرگذار است اما من سعی می‌کنم که کمتر خودم را در آن دخیل کنم.

در حال حاضر در میان بازیگرانی که هم پتانسیل جدی و هم کم‌دی دارند رقابت زیاد است. شما، سام جعفری، جواد عزتی و... و به نظر می‌رسد که برای بالاماندن در این شرایط خیلی از موارد مهم است؛ یکی از آن‌ها فضای مجازی است که می‌تواند به شما کمک بسیاری کند چرا که گویا به تازگی یکی از موارد مهم برای تهیه‌کننده‌ها در انتخاب بازیگر همین فضای مجازی است، به چه

من در کل آدم صلح‌طلب و آرامی هستم و اهل واکنش نیستم. واکنش‌ها آدم‌ها را وارد حاشیه‌های سریالی می‌کند که من تا آنجا که میتوانستم تلاشی کردم در طول این سال‌ها درگیر آن نشوم و از این موضع هم رضایت دارم و دنبال در دسر برای خودم نمی‌گردم، ترجیح‌م این است که واکنش‌های عصبی را کنترل کنم و بی‌جهت درباره هر چیزی اظهار نظر نکنم. یک چیز را درباره خودم میدانم و آن این است که من اساساً از حرف کسی دلخور نمی‌شوم و تا این لحظه به یاد ندارم که کسی درباره من نقدها کرده باشد و من به دل گرفته باشم و فراموش نکنم.

دلیل خودتان را در این فضا پررنگ نمی‌کنید و اکنون هم که چند ماه است فاصله گرفته‌اید.

اصلاً علاقه‌ام به فضای مجازی ندارم و حضور در آن خوشحالم نمی‌کند. در حال حاضر در فضای مجازی حضور ندارم، البته گاهی اوقات خبرها را چک می‌کنم و در جریان هستم اما اینکه خودم بخواهم فعالیتی داشته باشم به هیچ عنوان این کار را نمی‌کنم و این‌گونه راحت‌تر هستم.

یک مساله‌ای هم که شما به درستی آن را می‌دانید این است که مخاطب تلویزیون را نادیده نمی‌گیرید و مطمئن هستید که اتفاقاً یک بخش بزرگی از همین مخاطب و جامعه آماری است که باعث پر فروش شدن فیلم‌های شما می‌شود، اما عدای از بازیگران فکر می‌کنند اگر بگویند تلویزیون کار نمی‌کند برای آن‌ها بهتر می‌شود. مثلاً شما همین چندماه پیش با سریال جلیل سامان به شدت کارتان دیده شد و طنز جدیدی از خودتان نشان دادید.

تلویزیون برای من خیلی مساله مهمی است به این دلیل که مخاطبش همه مردم ایران هستند. من از تلویزیون آمده‌ام و خودم را از مردمی که من را در آن قاب دیده‌اند و به اینجا رسانده‌اند دریغ نمی‌کنم. من برای مردمی که شاید در شهرشان سینما نداشته و یا امکان دیدن ما را نداشته باشند در تلویزیون حاضر می‌شوم و به هیچ وجه دوست ندارم خودم را از مردم دریغ کنم. دوست دارم همان چیزی که هستم و همان نوعی که شروع کرده‌ام را ادامه دهم اما آن هم باز به کاری که پیشنهاد می‌شود، فیلمنامه، کارگردان و همه این مسائل برمی‌گردد. به طور کلی در مدیوم‌ها خیلی تفاوتی قائل نمی‌شوم و به نظر من، ما برای مردم بازی می‌کنیم و مدیومش فرقی نمی‌کند. من

سعی می‌کنم در هر مدیومی که حال مخاطب را خوب می‌کند، در کنارشان باشم؛ بر خلاف چیزی که خیلی از دوستان من فکر می‌کنند، به نظر من تلویزیون تنها متعلق به مردم است و کار باید برای مردم ساخته شود.

«خوب، بد، جلف ۱» به لحاظ فیلمنامه و حتی ساختار فیلم بهتری بود و وجه سرگرم‌کنندگی و خنده‌گرانش از مخاطب بیشتر بود. به نظر شما این که اتفاقاً در این فیلم هم بازی خوب و شیرینی داشتید چرا قسمت دوم نتوانست آنقدر خنده‌بگیرد؟

در این مورد بعضی‌ها با شما هم نظر هستند و بعضی عکسش را می‌گویند. من فکر می‌کنم که «خوب، بد، جلف ۲: ارتش سری» به سینما شبیه‌تر است و از لحاظ کارگردانی هم بسیار جلوتر است. شاید «خوب، بد، جلف ۱» به لحاظ داستان و به قول شما لحظات خنده‌دارش قوی بوده ولی «خوب، بد، جلف ۲: ارتش سری» فیلم بهتری است و ساختار سینمایی بیشتری دارد. فکر می‌کنم بر خلاف تفکری که در سینمای ایران وجود دارد و می‌گوید اگر بازیگر در کار مفرح یا سرگرم‌کننده باشد سطحی است شما به عنوان بازیگر به وجه سرگرم‌کنندگی در سینما و تلویزیون خیلی توجه می‌کنید. این تفکر در سینمای ایران مساله‌ای است که فرضا در تلویزیون و سینمای ترکیه که مخاطب گسترده‌ای دارد دیده نمی‌شود. دوست دارم نگاه شخصی پژمان جمشیدی را در صورتی که به طور مثال کارگردان شود بدانم که به کدام سمت تمایل نشان می‌دهد؛ سینمای فرم محور یا مخاطب خاص و نگاه جهانی یا سینمای مردمی با گیشه خوب؟